

militair Dommer", og at „naar samtidigen flere militaire Dommere have Forsald eller Noget af de lovfyndige Dommere formedelst Sygdom eller andet Forsald ikke kan deeltage i en Sag, beskikker Kongen en Anden eller Andre til midlertidigen eller i den enkelte Sag at tiltræde Retten." En lignende Bestemmelse er der ogsaa i Udkastet med Hensyn til Søkrigs- magten, og det, jeg slutter deraf, er, at i disse Udkast er den Ansnuelse gjort gjældende, at, naar Lovgiveren har foreskrevet, at Retten skal bestaae af et vist Antal af Dommere, fordres der en udtrykkelig Lovbestemmelse for, at det kan tilstedes, at Retten ikke destomindre dommer med et ringere Antal Dommere, og at, hvor man ikke ad denne Vej har kunnet eller villet have den Banskfeligbed, der kunde møde, var overtallige Dommere det Midde- l, man maatte tye til, og det er netop denne Ansnuelse, som vi ogsaa følge i denne Sag. Man tør ikke slaae af i hvad Grundloven har bestemt, fordi den ikke tillader det, men man maa supplere det Tal, Grundloven har bestemt, ad den Vej, det ærede Landsstthing valgte forrige Gang, ved overtallige Dommere. Forøvrigt gjælder om disse Sammenligninger mellem Rigsretten paa den ene Side og de almindelige Domstole paa den anden Side, hvad Udvalgets Fleertal har givet sig den Gre at gjøre opmærksom paa i Betænkningen, at de halte, forsaavidt som Rigsretten virkelig er en Ret af ganske eiendommelig Bessaffenbed, en Ret, som ikke er i stadig Virksombed for en Mangfoldighed af Sager, saaledes som de almindelige Domstole, men derimod 'en Ret, som ikke kan antages at ville træde i Virksombed undtagen i yderst sjeldne Tilfælde, og for ganske enkelte Sager. Gaaer man nu ud fra, at Grundloven maa have tænkt sig Rigsretten saaledes, at, selv om man vælger Retten tal- rigere, dens Virksombed er dog af en saadan Bessaffenbed, hvorledes er det da tankeligt, at Grundloven skulde have villet sige, at, naar den befaler et Antal af 16 Dommere, skulde man alligevel kunne domme med et Antal af 12. Jo klarere det er, at Grundloven har tænkt sig Rigsretten som en Ret for en enkelt Sag, og ikke som en stadig Domstol eller som en Ret i vedvarende Virksombed, destomere indly-

sende er det dog, at, naar Grundloven har bestemt Dommernes Antal til 16, uden at til- føie noget Videre, har den ogsaa villet, at Rigsretten i den enkelte Sag skulde domme med dette Antal Dommere, og at den altsaa ikke kunde domme med et mindre Antal. Det er paaberaabt, at den nye Vej, der nu vises os, skulde være den meest hensigtsmæssige og prak- tiske. Jeg vil dertil svare, at Hensynet til Nemhed og Begvemmelighed i det Praktiske staaer for mig uendeligt langt under hvad jeg anseer for det meest Betydende for Sagens retfærdige Paafjendelse, og ligesaa lidt vil jeg, naar jeg har denne Overbevisning om Grundlovens rette Mening, som jeg har, kunne af noget som helst praktisk Hensyn lade mig bevæge til at fravige, hvad jeg antog for at være meest stemmende med Retfærdighed og hjemlet i en rigtig Fortolkning af Grundloven. Det er altsaa nødvendigt, hvis praktiske Banskfeligbeder ere tilstede, at man søger at have dem paa en anden Maade, og man kan have dem paa en Maade, hvorved Retfærdigheden Intet lider, og hvorved man ikke træder Grundloven for nær, og det er netop ad den Vej, Landsstthinget gif forrige Gang. Naar man endelig har sagt, at det skulde være stridende mod Grundloven at vælge overtallige Dommere, og at det i ethvert Tilfælde vilde være mere stridende mod Grund- lovens Indhold, saa formaaer jeg aldeles ikke at indsee dette. Grundloven medfører kun, at 16 af tvende bestemte Classer skulle domme og ikke mere end 16. Det er det Maal, man skal stræbe til, det haandhæver man netop ved at aabne en Vej, der gjør det muligt, at i Tilfælde af Forsald det lovbestemte Tal kan være fuldt; men derimod tilfidesætter man Bes- temmelsen om Tallet ved at indføre en ny Lovbestemmelse, der gaaer ud paa, at et vist ringere Tal end det, Grundloven bestemmer, skulde være tilstrækkeligt til at fælde Dom. Jeg kan saaledes ikke indsee rettere, end at den Vej, som Landsstthinget forrige Gang gif, havde til Formaal at have de praktiske Banskfeligbeder paa en Maade, der ingenlunde var stridende mod Grundloven, men som derimod netop haandhævede Lovvedpunktet i Grundlovens Bestemmelse, og at derimod den Vej, hvorom der er Spørgsmaal nu, fører os